

fortolkes strengt efter ordene. Trolle understreger i den forbindelse, at det er en betingelse for, at 1 års fristen finder anvendelse, at der foreligger *konkrete* holdpunkter i forhold til den enkelte borteblevne for den »til vished grænsende sandsynlighed« for, at netop denne borteblevne er død.

Trolle støtter sin opfattelse bl.a. på den i U 1949.221 refererede Østre Landsrets dom, hvor landsretten afviste at anvende § 6, stk. 2, i forhold til tyske jøder, der i 1941 var blevet ført til en arbejdslejr i det østlige Tyskland, idet landsretten udtalte, at det var betænkeligt at anse det for godtgjort, at der havde været »en sådan konkret livsfare«, eller at der på anden måde var »skabt en på specielle omstændigheder begrundet, til vished grænsende sandsynlighed« for de pågældendes død.

Trolle fremhæver, at det forhold, at efterretningerne om en borteblevne er stoppet på et tidspunkt, hvor den borteblevne antageligt har befundet sig i potentielt livsfarlige omstændigheder, og at lang tid er gået, siden den borteblevne sidst vides at have været i live, ikke nødvendigvis i sig selv kan begrunde, at 1-års fristen finder anvendelse.

Trolle nævner i den forbindelse yderligere et eksempel fra praksis i tilknytning til anden verdenskrigs afslutning, hvor byretten afsagde dødsformodningsdom over en pilot, om hvem man vidste, at han var styrtet ned og derefter anbragt på et lazaret i en by, der siden blev udsat for et luftangreb. Trolle anfører, at oplysningen om luftangrebet kun kunne skabe en vis formodning om, at nogle personer i den pågældende by var døde, men absolut ikke for, at de alle og derved hver enkelt var det. Idet Trolle endvidere bemærker, at den pågældende pilot dukkede op i live, inden sagen – der blev anket – var færdigbehandlet i landsretten, konkluderes det, at sagen viser, hvor kritisk man skal være ved anvendelsen af § 6, stk. 2.

2.4.2. Af eksempler fra trykt retspraksis, hvor begæring i medfør af § 6, stk. 2, er *imødekommet* kan nævnes:

U 1951.918 Ø: Borteblevnes hustru havde ikke hørt fra borteblevne, siden at hun i december 1944 modtog brev fra borteblevne, der var i tysk koncentrationslejr. Flere overensstemmende andenhånds vidneforklaringer understøttede, at borteblevne var blevet henrettet i lejren.

U 1990.98 Ø: Borteblevne sidst set ombord på Oslo-færgen 21. september 1987. Lægeerklæringer og vidneforklaringer fra borteblevnes hustru understøttede en formodning om, at borteblevne var selvmordstruet. En række af borteblevnes personlige papirer og effekter, samt hans bil, blev fundet efterladt på fær-

gen. Byretten fandt ikke, at der forelå en til vished grænsende sandsynlighed for borteblevnes død. For landsretten blev der afgivet yderligere forklaring af borteblevnes ekshustru, der understøttede, at borteblevne var selvmordstruet. Endvidere havde heller ikke ekshustruen eller hendes nu 12-årige datter hørt fra borteblevne siden 21. september 1987. Landsretten fastslog, at det efter de for landsretten tilvejebragte oplysninger måtte anses for godtgjort, at der forelå en til vished grænsende sandsynlighed for, at borteblevne var død.

Af eksempler fra trykt retspraksis, hvor begæring i medfør af § 6, stk. 2, er blevet *afvist* kan nævnes:

JD 1948.338: Borteblevne, der var tysk statsborger, blev ført til Berlin af det tyske militær i 1944 for at blive indrulleret i den tyske hær. Borteblevnes ægtefælle hørte sidste gang fra ham i form af et brev dateret i Berlin den 2. april 1945. Byretten lagde i sin kendelse vægt på, at det ganske vist måtte antages at have været forbundet med meget stor fare, særlig for en tysk soldat, at være i Berlin i tiden umiddelbart før russernes erobring af byen i april 1945, men at der på den anden side ikke forelå oplysninger om, at borteblevne havde været i kamp, og at det heller ikke var ganske udelukket, at han havde forladt byen inden erobringen. Retten fandt derfor ikke at kunne lægge til grund, at borteblevne havde været i livsfare i lovens forstand. Retten fandt endvidere, at ordene i § 6, stk. 2, »en til vished grænsende sandsynlighed«, måtte forstås strengt, og da man i det foreliggende tilfælde ikke ganske kunne se bort fra den mulighed, at borteblevne f.eks. var faldet i russisk krigsfangenskab og endnu ikke havde haft mulighed for at lade høre fra sig, fandtes betingelserne for at anvende § 6, stk. 2, ikke at være til stede.

U 1963.251 Ø: Borteblevne var kaptajn på et skib og forsvandt sporløst den 22. august 1959, da skibet lå ved kaj i New Yorks havn i et lukket havneområde. Borteblevnes personlige papirer, herunder hans pas, blev fundet ombord på skibet. Der forelå vidneforklaringer bl.a. fra den portvagt, der havde gjort tjeneste den 22. august 1959 ved den eneste indgang til området. Vagten forklarede, at han kendte borteblevne af udseende, og at borteblevne ikke passerede ud gennem porten på det pågældende tidspunkt. Borteblevnes hustru forklarede, at hun sidst så borteblevne i marts måned 1959, da hun og deres fællesbarn, født den 8. maj 1954, besøgte ham ombord på skibet. Hun modtog sidst brev fra borteblevne i midten af august måned 1959. Landsretten stadfæstede byrettens afvisning af at lade § 6, stk. 2, finde anvendelse.

U 1998.1261 Ø: Begæring om offentlig indkaldelse modtaget i retten den 20. november 1997. Borteblev-